Sygn. akt ***V Ca 2086/17***

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Oskar Rudziński
Sędziowie:	SSO Zbigniew Podedworny SSO Maria Dudziuk (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Przemysław Sulich

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa W. Z.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli w Warszawie

z dnia 4 lipca 2017 r., sygn. akt I C 518/17

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz W. Z. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 2086/17

TRANSKRYPCJA UZASADNIENIA USTNEGO

Wyrokiem z 4 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Woli zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 15.600 złotych z ustawowymi odsetkami, oddalając powództwo tylko i wyłącznie w części, w której powód dochodził zwrotu opłaty za wykup.

Z rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego nie zgodziła się strona pozwana, jedynie co do kwoty 1.800 złotych uwzględnionej w wyroku, zarzucając w tym zakresie wyrokowi Sądu I instancji naruszenie art. 5 Kodeksu cywilnego, jak i również art. 151 ustęp 2 pkt 6 w związku z art. 155 Ustawy o działalności ubezpieczeniowej.

Zarzuty apelacji zmierzały do podważenia zasadności wyroku w zakresie w jakim Sąd Rejonowy uznał, iż nie ma podstaw do obniżenia dochodzonej kwoty o kwotę 1.800 złotych bonusu jaki został przyznany powodowi przy zawarciu umowy.

Oceniając zasadność apelacji Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż nie zasługuje ona na uwzględnienie, a podniesione w niej zarzuty nie mogą skutkować zmianą bądź uchyleniem zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne dokonane ustalenia przez Sąd I instancji, jak i również prawną ocenę tych ustaleń wskazaną w pisemnych motywach orzeczenia, w zakresie w jakim stawiane są zarzuty apelacji.
Z tych też względów nie sposób uznać za zasadny zarzut apelacji naruszenie art. 5 Kodeksu cywilnego przez jego niezastosowanie, co zdaniem skarżącego skutkuje bezpodstawnym wzbogaceniem po stronie powoda, który rozwiązując umowę długoterminową podważył lojalność kontraktową stron w stosunku zobowiązaniowego i z tego powodu naraził pozwaną na znaczne straty.

Sąd Okręgowy w pełni zgadza się ze stanowiskiem, iż w sytuacji, gdy w chwili przyznania bonusu powodowi przy zawarciu umowy nie obwarowano tego przysporzenia żadnym warunkiem determinującym jego zwrot, to nie sposób w chwili obecnej kreować taki warunek wyłącznie dla potrzeb niniejszego sporu.

Brak w sprawie również jakichkolwiek dowodów, że powód przed skorzystaniem z uprawnienia jakie przewidywała umowa do jej rozwiązania w każdym czasie, został co najmniej uprzedzony, że w takiej sytuacji będzie zobligowany do zwrotu bonusu.

Abstrahując już od znaczenia takiego uprzedzenia, w sytuacji gdy warunek ten nie został zawarty w umowie, to nie sposób uznać zachowanie pozwanego za noszące cechy lojalności kontraktowej. Przyznanie dodatkowych jednostek inwestycyjnych powodowi w chwili zawarcia umowy ocenić należy jako swoistego rodzaju darowiznę na jego rzecz uczynioną przez profesjonalnego przedsiębiorcę bez żadnych warunków i zastrzeżeń przy jednoczesnym uzgodnieniu z powodem w treści umowy, że może być ona rozwiązana w każdym czasie.

Nie sposób w tej sytuacji doszukiwać się w zachowaniu powoda naruszenia zasad współżycia społecznego, gdy w istocie zmuszony został do zainicjowania sporu sądowego, w którego wyniku zapisy łączącej strony umowy w części okazały się nosić cechy abuzywnych.

Niezrozumiałe jest w ocenie Sądu twierdzenie apelacji, że nie było potrzeby wprowadzenia do umowy mechanizmu zwrotu bonusu, skoro w umowie zgodnie przewidziano opłatę likwidacyjną. Pozwany tym twierdzeniem niejako zaprzecza innym tezom prezentowanym w toku sporu. A mianowicie, że opłata likwidacyjna przeznaczona była na pokrycie kosztów związanych z obsługą umowy. Skoro jej wprowadzenie miało zapewnić pozwanemu zwrot bonusu przyznanego stronie w razie rozwiązania umowy przed upływem 10 lat, to znaczy to, iż cel opłaty likwidacyjnej był inny niż prezentowany w procesie.

I tu ponownie pozwany naraża się na zarzut nielojalnego kontrahenta, który przyznał stronie bezwarunkowy bonus z jednoczesnym skonstruowanie wzorca umowy w taki sposób, że bez wiedzy i zgody konsumenta zapewnił sobie zwrot bonusu, jeśli dojdzie do rozwiązania umowy.

Z tych też względów powoływanie się przez apelującego na sprzeczność zachowania powoda z zasadami współżycia społecznego nie jest przekonujące.

Podobnie nieprzekonujące jest twierdzenie, że zasądzona na rzecz powoda kwota winna zostać pomniejszona o kwotę bonusu z tego względu, że orzeczenie o obowiązku zwrotu opłaty likwidacyjnej jest ważną zmianą okoliczności, które wpłynęły pierwotnie na przyznanie klientom bonusu. Bez wątpienia pozwany podejmując decyzję o przyznaniu

klientowi bonusu kierował się okolicznościami, które miały miejsce w chwili zawarcia umowy. Nie sposób uznać, że okoliczności jakie miały miejsce w 2011 roku uległy zmianie w następstwie wydanego w 2017 roku orzeczenia. Zmianie co najwyżej mogła ulec ocena tych okoliczności, która wywołała określone skutki. Nie sposób jednak w chwili obecnej obciążać powoda konsumenta konsekwencjami braku przewidywalności po stronie profesjonalnego przedsiębiorcy.

I z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie nie znajduje podstaw do uwzględnienia apelacji. Dlatego na mocy art. 385 kpc orzeczono o jej oddaleniu, a o kosztach postępowania w instancji odwoławczej rozstrzygnięto na podstawie art. 98 kpc.